

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Fang

Com tants altres lleidatans que tenim familiars descansant al Cementiri Municipal de Lleida, vaig aparcar a l'inexistent pàrquing que la Paeria mai ni ha contemplat. Fang, tolls i males maneres ciutadanes per tal de guanyar un pam de terra seca. La maledicció divina avisa que "Pols ets i en pols et convertiràs". Sí? Doncs no. Segons dicta l'Ajuntament sociata que només porta uns 37 anys al Poder, de pols re de re. Si de cas fang. Posats a evocar Sir Winston Churchill, afegeixo suor i llàgrimes. Havent-me enllustrat sabates, pantalons, gavadina, em veig amb cor de presentar-me davant la mare i el pare com ells em van educar. No puc entendre la deixadesa mediambiental a que ens aboca, diria condemna, el fang municipal. Heus aquí el ser o no ser de la qüestió, que diria el príncep Hamlet. És en el moment de rendir tribut als morts que ells segueixen vius. Cal tenir-ho tot net i polit. Si no és així per fer amable i confortable l'arribada i estada al *camposanto*, ¿què i qui falla, senyor alcalde? Posat a elucubrar comparacions, els cementiris ianquis són tan terrenals, edènics, que fan una cotxina enveja. Digressions prosaiques al marge, entenc que anar al cementiri municipal hauria de ser, i ara em poso poètic, com atansar-te als inefables Camps Elisis de *Gladiator*. Toco de peus al terra, però: anar al cementiri de Lleida és anar a un fangar. Ves-hi ben calçat amb botes amfibies.